

Sygn. akt III KK 385/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Teresa Jarosławska

po rozpoznaniu na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk w zw. z art. 112 k.p.w.,
w dniu 5 grudnia 2012 r.

w sprawie **H. G.**

ukaranego na podstawie art. 97 k.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść H. G.,

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 czerwca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.
w zw. z 45 § 1 k.w. postępowanie w sprawie umarza, jego
kosztami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona przez Prokuratora Generalnego na korzyść H. G. od nakazowego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 czerwca 2011r. była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Wyrokiem tym H. G. został uznany za winnego wykroczenia z art. 97 k.w. polegającego na tym, że w dniu 17 sierpnia 2010r. w W., kierując samochodem

„Skoda”, przekroczył o 51 km dozwoloną prędkość, co ujawniono za pomocą urządzenia samoczynnie ją rejestrującego. H. G. ukarano karą 700 zł grzywny i obciążono kosztami postępowania.

Wyrok, bez zaskarżenia, uprawomocnił się dnia 7 lipca 2011 r.

Prokurator Generalny podniósł w kasacji zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego – art. 93 § 2 k.p.w., mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na wydaniu w postępowaniu nakazowym wyroku skazującego za wykroczenie z art. 97 k.w., pomimo tego, że okoliczności czynu i wina obwinionego budziły wątpliwości, co powodowało, że ten tryb był niedopuszczalny.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie orzekania.

Jak już powyżej wskazano, kasacja była oczywiście zasadna.

Sąd Rejonowy, wydając wyrok nakazowy, dysponował wyłącznie materiałem dowodowym w postaci wydruku zdjęcia z raportu urządzenia rejestrującego prędkość pojazdu wraz ze wskazaniem na przekroczenie prędkości dozwolonej oraz oświadczeniem obwinionego, że jest właścicielem widocznego na fotografii samochodu, ale odmawia wskazania kierowcy, który w czasie jej robienia prowadził samochód.

W żadnym zatem razie ten materiał nie mógł wykazywać, że to rzeczywiście obwiniony jest osobą prowadzącą pojazd uwidoczniiony na zdjęciu fotoradaru. Twarz kierującego widoczna była jedynie częściowo, a co istotniejsze, Sąd a quo nie miał żadnej wiedzy o rzeczywistym wyglądzie H. G. Dysponował jedynie jego oświadczeniem, że „odmawia wskazania kierowcy” (k.16).

Dysponując tak skąpym materiałem dowodowym Sąd Rejonowy uznał jednak, że jest on wystarczający do wydania wyroku nakazowego, uznającego winę obwinionego.

W tych realiach sprawy w pełni zasadnie Prokurator Generalny podniósł zarzut rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.w., który uprawnia do orzekania w trybie nakazowym tylko wówczas, „jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości”. Wszak H. G. nie składał w sprawie wyjaśnień, a więc nie tylko nie przyznał się do winy, ale jego pisemne oświadczenie sugerowało, że to nie on prowadził samochód. Sąd a quo nie dysponował zatem żadnym dowodem wykazującym winę obwinionego. W oczywistym zatem stopniu występowały w

sprawie wątpliwości co winy H. G., a tym samym był to stan wręcz zasadniczo sprzeczny z normami wynikającymi z treści art. 93 § 2 k.p.w.

W konsekwencji trzeba stwierdzić, że rażące naruszenie tego przepisu mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, a więc spełniona została także druga przesłanka zasadności kasacji – art. 111 k.p.w. – co implikowało orzeczenie o uchyleniu zaskarżonego wyroku.

Wobec faktu, że wykroczenie zarzucone obwinionemu popełnione zostało w dniu 17 sierpnia 2010r., upłynął już dwuletni okres przedawnienia jego karalności, określony w art. 45 § 1 k.w., skutkiem czego musiało być umorzenie postępowania – art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. oraz obciążenie jego kosztami Skarbu Państwa – art. 118 § 2 k.p.w.